

Arrest

nr. 320 031 van 14 januari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. RAHOU verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) februari 1993.

1.2. Verzoeker dient op 24 juli 2015 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 9 juni 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer X van 14 december 2016 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.3. Verzoeker dient op 2 augustus 2022 een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal neemt op 28 november 2022 een beslissing tot ontvankelijkheid van het volgend verzoek.

1.4. Verzoeker wordt op 14 maart 2023 gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.5. De commissaris-generaal neemt op 28 maart 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Op 24 juli 2015 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

U verklaarde de Somalische nationaliteit te hebben en tot de Ashraf-clan te behoren. U was geboren in Qoryooley en verhuisde op 7-jarige leeftijd met uw familie naar de Verenigde Arabische Emiraten (VAE). In 2011 verhuisde u met uw familie terug naar Qoryooley. Rond november 2013 verbleef u voor een korte tijd buiten Qoryooley, in Kaptan Lass. Nadat u en uw familie terug waren verhuisd naar Qoryooley, kreeg uw vader op een dag bezoek van mannen van Al-Shabaab die hem vroegen met hen samen te werken. Uw vader weigerde. Begin 2013 werd uw vader opgepakt, en kort nadien werd hij vermoord. U en uw broer bleven thuis films vertonen aan jongeren tegen betaling. U en uw broer werden hiervoor telefonisch bedreigd en er werd gevraagd te stoppen met deze vertoningen, wat u ook deed. Op een bepaald moment was er een voetbalmatch, die u wel vertoonde op uw televisie. Hierna werd u weer opgebeld, en u en uw broer werd verweten ongelovigen te zijn. In juni 2013 is er een wagen gekomen die u en uw broer heeft meegenomen. Alle spullen in jullie huis werden vernield. Na 2 nachten werd u verplaatst van uw eerste gevangenis naar een andere plaats in Xero Labad. Uw broer werd verschillende keren mee naar buiten genomen, en uiteindelijk onthoofd. Op een gegeven moment, in november 2013, werd u samen met 3 andere mannen gevraagd hout te verzamelen. Een bewaker zei u "als je terugkomt heb je jezelf vermoord". U besloot te vluchten en slaagde erin te ontsnappen terwijl 2 van uw bewakers aan het bidden waren. U werd niet achtervolgd en rende tot in Qoryooley. Bij uw aankomst, na zonsondergang, raadde uw moeder u aan om naar haar halfbroer in Kaptan Lass te vluchten. U vluchtte van Qoryooley naar Kaptan Lass, waar u in februari 2014 verder reisde via Shalambood naar Afgooye. U stak uiteindelijk de grens over richting Ethiopië en reisde verder via Soedan, Libië, waar u van juni 2014 tot juni 2015 werd vastgehouden en uw broer overleed, en Italië. Op 23 juli 2015 kwam u aan in België. Een dag later vroeg u asiel aan. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u een doktersattest neer waarin wordt gesteld dat u slecht hoort door uw rechteroor. U verklaart dit letsel te hebben opgelopen tijdens uw gevangenschap door Al-Shabaab.

Op 9 juni 2016 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u geen zicht gaf op uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België, uw profiel en uw asielmotieven. Deze beslissing werd in beroep op 14 december 2016 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest 179 419. De raad volgde daarbij de analyse en conclusies van het CGVS.

U huwde eind 2016 met H. A. W. en kreeg op 19 oktober 2017 een zoon, A. U reisde hierna naar Frankrijk, Italië en Malta en verklaart dat u in deze landen ook verzoeken om internationale bescherming indiende. U keerde in de eerste helft van 2021 terug naar België. U bent intussen gescheiden van H.

Op 2 augustus 2022 diende u uw huidige, tweede verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van dit verzoek stelt u dat u in uw vorige verzoeken hebt gelogen. U bent wel in Qoryooley geboren, maar verhuisde met uw gezin op tienjarige leeftijd naar Ufeyn in Puntland, de regio van herkomst van uw moeder. Uw broer A. werd daar in mei 2010 per ongeluk doodgeschoten door leden van de subclan Ali Saleban. Deze was in conflict met de subclan van uw moeder, Ali Jibrail. Uw vader en een van uw ooms aan moederskant gingen hierna naar Bosaso. Omdat hij samen met uw oom was, werd ook uw vader door leden van de Ali Saleban-subclan doodgeschoten. Hierna wilden uw ooms aan moederszijde dat u wraak zou nemen voor de dood van uw vader en broer door met hen te strijden tegen de Ali Saleban. Daarom stuurde uw moeder u in 2010 weg uit Somalië naar een tante in Kampala, Oeganda. U begon hier een relatie met uw nicht, die zwanger raakte. Toen uw tante dit in oktober 2014 te weten kwam, zette ze u op straat en reisde u naar België.

Uw verzoek werd op 28 november 2022 ontvankelijk verklaard. U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van

onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat u niet aannemelijk maakt uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten of zulk een vrees te koesteren bij terugkeer naar uw land. De elementen die volgens u aan de basis van zulk een vrees of risico zouden liggen zijn immers ongeloofwaardig.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen over uw herkomst uit Qoryoley, uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België, uw profiel en uw problemen met Al-Shabaab. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast.

Er wordt vastgesteld dat u uw huidig verzoek baseert op andere motieven dan deze die u hebt uiteengezet in het kader van uw vorige verzoek. Met name stelt u in uw huidige verzoek dat de problemen die u in uw eerste verzoek inriep in verband met Al-Shabaab in Qoryoley, niet waar waren. Uw zou werkelijk in Ufeyn, Puntland opgegroeid zijn en hier problemen hebben gekend met uw ooms aan moederszijde omdat u geen wraak nam voor de dood van uw broer en vader. Deze feiten kunnen dan ook bezwaarlijk beschouwd worden als nieuwe elementen in de strikte zin van het woord, zij zouden immers al bestaan hebben ten tijde van uw eerste verzoek en u had ze dan ook op dat moment moeten aanhalen. Aangezien u bekend dat u gelogen heeft over de feiten waarop uw vorige verzoeken waren gebaseerd, stelt het CGVS vast dat u getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot de redenen voor uw vrees. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.

U stelt in dat verband dat u dit niet eerder verklaarde omdat andere Somaliërs u hadden afgeraden om te zeggen dat u uit Puntland kwam en dat uw moeder van de Majerteen-clan was (verklaring volgend verzoek, punt 17 en CGVS, p. 17). Gevraagd waarom u naast uw herkomst ook over uw problemen leugenachtige verklaringen aflegde, herhaalt u dat u slecht geadviseerd werd door andere Somaliërs en dat zij u een verhaal hebben voorzien (CGVS, p. 21). Er kan van u echter wel degelijk verwacht worden dat u waarachtige verklaringen zou afleggen indien u werkelijk voor u leven vreesde bij een terugkeer naar Somalië. Zelfs nadat uw eerste verzoek met een weigeringsbeslissing was afgesloten en u dus wist dat uw verklaringen over uw herkomst uit Qoryoley en de problemen met Al-Shabaab niet geloofwaardig waren bevonden, bleef u in het kader van uw beroepsprocedure hierin volharden. Gevraagd waarom u in het kader van dit beroep de waarheid niet hebt verteld, stelt u dat u geen beroep hebt aangetekend. Nogmaals erop gewezen dat u wel degelijk beroep hebt aangetekend en dat het niet begrepen wordt dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn, blijft u volhouden dat u niet op de hoogte was van deze beroepsprocedure (CGVS, p. 21). Dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn geweest en deze kans niet benut zou hebben om de werkelijke toedracht van uw verzoek om internationale bescherming toe te lichten, komt allesbehalve aannemelijk over. Bovendien wachtte u meer dan vijf jaar na de afronding van deze beroepsprocedure om uw huidig verzoek in te dienen, waarvan u het laatste anderhalf jaar in België verbleef (Verklaring volgend verzoek, punt 16). U verklaart bovendien bij het indienen van uw tweede verzoek eerst een valse naam opgegeven te hebben (CGVS, p. 11). Het laattijdige inroepen van problemen met uw familie aan moederszijde lijkt dan ook slechts een tweede poging te zijn om de Belgische asielinstanties om de tuin te leiden. Bovenstaande elementen doen dan ook ernstig afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat u in uw huidig verzoek nog steeds geen zicht geeft op uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Tijdens uw eerste verzoek bleek namelijk dat u op een Facebookprofiel, waarvan u bevestigde dat dit het uwe was, posts plaatste vanuit Ethiopië en verklaarde in de Verenigde Arabische Emiraten (VAE) te hebben gewerkt (zie map landeninformatie). Waar u in uw eerste verzoek nog verklaarde van 2000 tot 2011 in de VAE te hebben gewoond, wat dit laatste zou kunnen verklaren, maakte u hiervan tijdens uw tweede verzoek geen enkele melding meer van (CGVS, p. 4-5). Wanneer u hiernaar gevraagd wordt, stelt u dat u toen hebt gelogen, dat uw familie voor uw geboorte in de VAE heeft verbleven en dat u zichzelf in de plaats van uw broer zette. Gevraagd naar de vaststelling dat u op

uw Facebookprofiel plaatste dat u zelf in de VAE had gewerkt, stelt u dat u zomaar iets had ingevuld om te doen alsof u welvarend was of veel had gereisd. Dit komt allemaal weinig geloofwaardig over.

Ook over de posts in Ethiopië biedt u geen bevredigende verklaring. Hiernaar gevraagd stelt u namelijk dat u inderdaad in Addis Ababa bent geweest kort nadat u naar Ufeyn verhuisde omwille van de medische problemen van uw broer. Na dit kort verblijf zouden jullie teruggekeerd zijn naar Ufeyn. Nadien zou u niet meer in Addis Ababa geweest zijn (CGVS, p. 23). Nochtans dateren de Facebookposts in kwestie van 2013 toen u volgens uw verklaringen al enkele jaren in Oeganda zou wonen (zie map landeninformatie). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, heeft u er geen verklaring voor en verwijst u opnieuw naar de keer dat u er met moeder en zieke broer naartoe was geweest (CGVS, p. 24). Ook in dit verzoek, waarin u beweert de volledige waarheid te vertellen, biedt u opnieuw geen klaarheid over uw werkelijke verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Hiermee doet u dan opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarenboven kan u uw vrees ten aanzien van uw ooms aan moederszijde niet aannemelijk maken. Het is namelijk weinig aannemelijk dat uw ooms, die tot de Ali Jibrail-subclan van de Majerteen behoren zich zouden moeien in de compensatie of wraak die vasthangt met de dood van uw vader en broer. Jullie behoren namelijk alle drie tot de Ashraf-clan. Waar nog begrepen kan worden dat uw ooms u, gezien de familieband, zouden aangemoedigd hebben om hiervoor compensatie te verkrijgen van de Ali Saleban-subclan of eventueel zelfs wraak te nemen, is het echter niet aannemelijk dat ze u hiertoe zouden kunnen verplichten of u hierdoor zelf problemen zouden geven. Dit wordt ook bevestigd door de vaststelling dat uw jongere broer, die drie of vier jaar jonger is, tot op heden in Puntland woont en door een van uw ooms ondersteund wordt (CGVS, p. 8). Wanneer u hiernaar wordt gevraagd stelt u dat hij nog klein was toen u vertrok en dat uw broer vaak ziek is (CGVS, p. 19). Dit verklaart echter geenszins waarom uw broer dit niet in uw plaats zou hebben moeten doen wanneer hij ouder was.

Gevraagd wat er zou gebeuren als u zou terugkeren, geeft u bovendien toe dat er niets met u zal gebeuren, maar dat u niemand hebt om steun aan te vragen behalve uw ooms en dat u dan gehoorzaam aan hen zou moeten zijn. Dit zou betekenen dat ze u in de toekomst zouden vragen om voor hen te gaan vechten in een clanconflict. Gevraagd waarom u aan hen steun zou moeten vragen en niet zonder hen een leven zou kunnen opbouwen, stelt u dat u geen geld of eigendom hebt (CGVS, p. 19). U kan met deze verklaringen dan ook niet aantonen dat u bij een terugkeer naar Somalië werkelijk uw ooms zou moeten vrezen.

Ten gevolge van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt in verband met uw ooms aan moederszijde. Dit kan dan ook niet het voorwerp uitmaken van een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming

Wat betreft uw zoon in België dient vooreerst opgemerkt te worden dat u noch aantoonst dat hij de Belgische nationaliteit heeft noch dat u zijn vader zou zijn. Dit zijn louter blote beweringen. Het loutere feit dat u een familielid bent van iemand met de Belgische nationaliteit heeft bovendien geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofdte bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van iemand met de Belgische nationaliteit louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Ufeyn in de regio Bari in Puntland, te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland worden de rapporten **UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022**, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type.COUNTRYPOS.UNHCR.SOM.6308b1844.0.html> of op <https://www.refworld.org>, de **EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023**, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-somalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het **EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de **EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de **COI Focus Somalië: Overzicht veiligheidsincidenten van 21 december 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Niettegenstaande **Puntland** de meest stabiele en ontwikkelde staat van Somalië genoemd wordt, wordt Puntland nog steeds getekend door uitdagingen op het vlak van veiligheid, zoals de aanwezigheid van en veiligheidsincidenten door al-Shabaab en Islamic State - Somalia Province (ISSP) en rivaliteit tussen clans en strijdkrachten. De regio **Bari** wordt hoofdzakelijk gecontroleerd door de Puntlandse veiligheidstroepen maar de controle over een strook land ten noordwesten van Bossaso, wordt betwist door al-Shabaab.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van december 2022 werd de bevolking van Bari geschat op 1.102.760 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. Tussen januari en november 2023 werden in de regio 45 incidenten genoteerd door ACLED. De meeste geweldsincidenten zijn battles (21). Dit zijn vooral interclanconflicten, gevechten tussen ISSP en al-Shabaab, terreurgeweld door ISSP en al-Shabaab tegen de Puntlandse politie en antiterreuracties van het Puntlandse leger en het Amerikaanse leger. De geregistreerde incidenten onder explosions/remote violence zijn improvised explosive device (IED)-aanvallen van al-Shabaab, voornamelijk op de aanwezige veiligheidsdiensten en granaataanvallen door onbekenden op civiele structuren zoals winkels, het Jabir Hotel en een kiesregistratiepunt. ACLED noteert onder violence against civilians vooral schietincidenten. Het motief is niet altijd gekend. ACLED noteert in totaal 82 dodelijke slachtoffers in de regio Bari door het geweld. De meeste doden registreert ACLED onder battles, namelijk 64. Het gaat hier om leden van de clanmilities, AS-strijders, en ISSP-leden. ACLED noteert geen burgerdoden voor dit type van geweld. Onder de categorie violence against civilians worden 10 burgerdoden geteld en onder explosions/remote violence 5 burgerdoden. De meerderheid van de intern ontheemden die in de eerste plaats overstromingen en droogte ontvluchtten en in een minderheid conflict/onveiligheid, hervestigt zich binnen de regio.

De **EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023** stelt dat er in Somaliland, Puntland en de betwiste gebieden geen regio's zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De **regio Bari** wordt beschouwd als een regio waar de "loutere aanwezigheid" ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en waar het

willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Bari een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Bari is een gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Bari sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Bari in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bari een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de regio Bari. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn eerste middel een schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4.1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker verstrekt volgende toelichting bij zijn eerste middel:

“3.

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing is niet alleen onjuist, maar ook onvolledig gemotiveerd.

De bestreden beslissing haalt verscheidene argumenten aan die zouden aantonen dat verzoeker zijn gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in Afghanistan niet aannemelijk kan maken.

Deze argumenten overtuigen echter niet.

4.

Verzoeker dient er op te wijzen dat het niet de taak van het CGVS is om de bewijswaarde van alle stukken te ontkrachten. Hij wenst op te merken dat op basis van art 4.1 Kwalificatierichtlijn een gedeelde bewijslast geldt. Bovendien stelt UNHCR in haar UNHCR ‘Guidelines on international protection’ het volgende (eigen onderlijning): [...]

Verzoeker wijst hierbij eveneens op de richtlijnen van de UNHCR, “Note on Burden and Standard of Proof”. Volgens deze richtlijn dient er in dubio aan de verzoeker het voordeel van de twijfel gegeven te worden (eigen onderlijning): [...]

Onder verwijzing naar artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 stelt verzoeker dat het CGVS in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan.

5.

Het is wegens deze negatieve interpretaties dat het CGVS geen geloof hecht aan het asielrelaas van verzoeker, terwijl bij een correcte appreciatie van verzoekers verklaringen en bewijselementen zijn asielrelaas wel degelijk zou leiden tot een andere beslissing.

Verzoeker overloopt en weerlegt daarom hieronder de aangehaalde argumenten:

a. Eerste VIB

6.

Verzoeker heeft toegegeven dat hij tijdens zijn eerste verzoek tot internationale bescherming, gelogen heeft. De gehele bestreden beslissing hamert door op het gegeven dat verzoeker niet volledig eerlijk geweest is tijdens zijn eerste aanvraag maar gaat nergens ernstig en diep in op de aanvraag tot internationale bescherming an sich.

Verzoeker verdient het voordeel van de twijfel. Meer nog verzoeker was op het ogenblik dat hij Somalië verlaten heeft nog jong. Gelet op deze jonge leeftijd was hij zeer beïnvloedbaar. Hij volgde dan ook het advies van andere Somaliërs. Het zou zéér redelijk geweest zijn om verzoeker opnieuw te horen aangaande deze elementen en hem de kans te geven het één en ander nader toe te lichten...

b. Vrees ooms aan moederszijde

7.

Het CGVS stelt: [...]

Het asielrelaas van verzoeker is samenhangend en plausibel. Hoewel er twijfel kan bestaan betreffende sommige elementen van het asielrelaas, diende er grondig nagekeken te worden of er een vrees is voor vervolging in zijn hoofde. Hetgeen het CGVS niet gedaan heeft.

c. Conclusie

10.

Er kan geconcludeerd worden dat de bestreden beslissing onjuist is en tevens onvolledig gemotiveerd. Verweerder blijft maar beweren dat het verhaal van verzoeker onaannemelijk is zonder werkelijk aan te tonen waarom dit zo is. Verweerder kan niet aan 'cherry picking' doen en de hand van enkele elementen de geloofwaardigheid van verzoeker trachten te ondermijnen.

Het CGVS geeft aan elke verklaring immers een negatieve interpretatie terwijl de verklaringen van verzoeker duidelijk zijn en wijzen op een risico op vervolging.

Zoals hierboven uiteengezet, zijn de motieven om te besluiten dat verzoeker een ernstige vrees voor vervolging kent, overtuigend. Verweerder zoekt spijkers op laag water, geeft verzoeker absoluut niet het voordeel van de twijfel en kiest steeds voor de meest negatieve interpretatie.

Verzoeker heeft nochtans duidelijke verklaringen afgelegd over de bedreigingen die hij diende te ondergaan. Verweerder heeft dan ook nagelaten een zorgvuldig onderzoek te voeren. Het persoonlijk onderhoud van verzoeker is op geen enkel punt diepgaand. Verweerder diende verder door te vragen zodat verzoeker eventuele onduidelikheden kon uitklaren.

Het feit dat verweerder over een appreciatiemarge beschikt kan haar niet van haar onderzoekplicht ontslaan. De bestreden beslissing moet vernietigd worden."

Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1(A), §2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker verstrekt volgende toelichting bij zijn tweede middel:

"11.

Verzoeker vreest omwille van zijn specifieke profiel voor zijn leven.

Verzoeker is reeds rechtstreeks bedreigd met de dood en dit vormt overeenkomstig art. 48/7 Vw. een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is.

12.

Gelet op de omstandigheden en het specifieke profiel van verzoeker is het duidelijk dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een gegronde vrees voor vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Derhalve dient hij erkend te worden als vluchteling."

Verzoeker voert in een derde middel een schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 49/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot

Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheids- en het vertrouwensbeginsel en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het “*beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven*”.

Verzoeker verstrekt volgende toelichting bij zijn derde middel.

“Eerste onderdeel

13.

Artikel 48/4 Vreemdelingenwet bepaalt: [...]

Het CGVS heeft in bestreden beslissing nagelaten op een zorgvuldigemanier te onderzoeken of er effectief dient te worden over gegaan tot de toekenning van de status van subsidiaire bescherming. Evenwel komt hij tot de conclusie dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Nochtans schrijft art. 49/3 Vw. voor dat er naast een onderzoek naar de vluchtelingenstatus een onderzoek naar de mogelijke subsidiaire bescherming moet plaatsvinden.

Gezien verzoeker heeft verklaard dat hij een risico loopt op de dood, dient het CGVS op zijn minst een daadwerkelijk onderzoek te ondernemen of om te kunnen beoordelen of er effectief een dergelijk risico bestaat in zijn regio.

Bovendien werd er onvoldoende nagegaan of er gronden bestaan om aan te nemen dat er een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c, namelijk een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dit onderzoek zou immers hebben aangetoond dat er wel degelijke gronden zijn om de subsidiaire bescherming aan verzoeker toe te kennen.”

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging door zijn maternale ooms, die wilden dat verzoeker wraak nam voor de dood van zijn broer en vader en hem wilden verplichten te strijden tegen de Ali Salebanclan. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door verzoekster niet wordt betwist.

4.1.2. Na een zorgvuldige lezing van verzoekers dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas, omdat:

“In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen over uw herkomst uit Qoryoley, uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België, uw profiel en uw problemen met Al-Shabaab. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast.

Er wordt vastgesteld dat u uw huidig verzoek baseert op andere motieven dan deze die u hebt uiteengezet in het kader van uw vorige verzoek. Met name stelt u in uw huidige verzoek dat de problemen die u in uw eerste verzoek inriep in verband met Al-Shabaab in Qoryoley, niet waar waren. Uw zou werkelijk in Ufeyn, Puntland opgegroeid zijn en hier problemen hebben gekend met uw ooms aan moederszijde omdat u geen wraak nam voor de dood van uw broer en vader. Deze feiten kunnen dan ook bezwaarlijk beschouwd worden als nieuwe elementen in de strikte zin van het woord, zij zouden immers al bestaan hebben ten tijde van uw eerste verzoek en u had ze dan ook op dat moment moeten aanhalen. Aangezien u bekend dat u gelogen heeft over de feiten waarop uw vorige verzoeken waren gebaseerd, stelt het CGVS vast dat u getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot de redenen voor uw vrees. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.

U stelt in dat verband dat u dit niet eerder verklaarde omdat andere Somaliërs u hadden afgeraden om te zeggen dat u uit Puntland kwam en dat uw moeder van de Majerteen-clan was (verklaring volgend verzoek, punt 17 en CGVS, p. 17). Gevraagd waarom u naast uw herkomst ook over uw problemen leugenachtige verklaringen aflegde, herhaalt u dat u slecht geadviseerd werd door andere Somaliërs en dat zij u een verhaal hebben voorzien (CGVS, p. 21). Er kan van u echter wel degelijk verwacht worden dat u waarachtige verklaringen zou afleggen indien u werkelijk voor u leven vreesde bij een terugkeer naar Somalië. Zelfs nadat uw eerste verzoek met een weigeringsbeslissing was afgesloten en u dus wist dat uw verklaringen over uw herkomst uit Qoryoley en de problemen met Al-Shabaab niet geloofwaardig waren bevonden, bleef u in het kader van uw beroepsprocedure hierin volharden. Gevraagd waarom u in het kader van dit beroep de waarheid niet hebt verteld, stelt u dat u geen beroep hebt aangetekend. Nogmaals erop gewezen dat u wel degelijk beroep hebt aangetekend en dat het niet begrepen wordt dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn, blijft u volhouden dat u niet op de hoogte was van deze beroepsprocedure (CGVS, p. 21). Dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn geweest en deze kans niet benut zou hebben om de werkelijke toedracht van uw verzoek om internationale bescherming toe te lichten, komt allesbehalve aannemelijk over. Bovendien wachtte u meer dan vijf jaar na de afronding van deze beroepsprocedure om uw huidig verzoek in te dienen, waarvan u het laatste anderhalf jaar in België verbleef (Verklaring volgend verzoek, punt 16). U verklaart bovendien bij het indienen van uw tweede verzoek eerst een valse naam opgegeven te hebben (CGVS, p. 11). Het laattijdige inroepen van problemen met uw familie aan moederszijde lijkt dan ook slechts een tweede poging te zijn om de Belgische asielinstanties om de tuin te leiden. Bovenstaande elementen doen dan ook ernstig afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat u in uw huidig verzoek nog steeds geen zicht geeft op uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Tijdens uw eerste verzoek bleek namelijk dat u op een Facebookprofiel, waarvan u bevestigde dat dit het uwe was, posts plaatste vanuit Ethiopië en verklaarde in de Verenigde Arabische Emiraten (VAE) te hebben gewerkt (zie map landeninformatie). Waar u in uw eerste

verzoek nog verklaarde van 2000 tot 2011 in de VAE te hebben gewoond, wat dit laatste zou kunnen verklaren, maakte u hiervan tijdens uw tweede verzoek geen enkele melding meer van (CGVS, p. 4-5). Wanneer u hiernaar gevraagd wordt, stelt u dat u toen hebt gelogen, dat uw familie voor uw geboorte in de VAE heeft verbleven en dat u zichzelf in de plaats van uw broer zette. Gevraagd naar de vaststelling dat u op uw Facebookprofiel plaatste dat u zelf in de VAE had gewerkt, stelt u dat u zomaar iets had ingevuld om te doen alsof u welvarend was of veel had gereisd. Dit komt allemaal weinig geloofwaardig over.

Ook over de posts in Ethiopië biedt u geen bevredigende verklaring. Hiernaar gevraagd stelt u namelijk dat u inderdaad in Addis Ababa bent geweest kort nadat u naar Ufeyn verhuisde omwille van de medische problemen van uw broer. Na dit kort verblijf zouden jullie teruggekeerd zijn naar Ufeyn. Nadien zou u niet meer in Addis Ababa geweest zijn (CGVS, p. 23). Nochtans dateren de Facebookposts in kwestie van 2013 toen u volgens uw verklaringen al enkele jaren in Oeganda zou wonen (zie map landeninformatie). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, heeft u er geen verklaring voor en verwijst u opnieuw naar de keer dat u er met moeder en zieke broer naartoe was geweest (CGVS, p. 24). Ook in dit verzoek, waarin u beweert de volledige waarheid te vertellen, biedt u opnieuw geen klaarheid over uw werkelijke verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Hiermee doet u dan opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarenboven kan u uw vrees ten aanzien van uw ooms aan moederszijde niet aannemelijk maken. Het is namelijk weinig aannemelijk dat uw ooms, die tot de Ali Jibrail-subclan van de Majerteen behoren zich zouden moeien in de compensatie of wraak die vasthangt met de dood van uw vader en broer. Jullie behoren namelijk alle drie tot de Ashraf-clan. Waar nog begrepen kan worden dat uw ooms u, gezien de familieband, zouden aangemoedigd hebben om hiervoor compensatie te verkrijgen van de Ali Saleban-subclan of eventueel zelfs wraak te nemen, is het echter niet aannemelijk dat ze u hiertoe zouden kunnen verplichten of u hierdoor zelf problemen zouden geven. Dit wordt ook bevestigd door de vaststelling dat uw jongere broer, die drie of vier jaar jonger is, tot op heden in Puntland woont en door een van uw ooms ondersteund wordt (CGVS, p. 8). Wanneer u hiernaar wordt gevraagd stelt u dat hij nog klein was toen u vertrok en dat uw broer vaak ziek is (CGVS, p. 19). Dit verklaart echter geenszins waarom uw broer dit niet in uw plaats zou hebben moeten doen wanneer hij ouder was.

Gevraagd wat er zou gebeuren als u zou terugkeren, geeft u bovendien toe dat er niets met u zal gebeuren, maar dat u niemand hebt om steun aan te vragen behalve uw ooms en dat u dan gehoorzaam aan hen zou moeten zijn. Dit zou betekenen dat ze u in de toekomst zouden vragen om voor hen te gaan vechten in een clanconflict. Gevraagd waarom u aan hen steun zou moeten vragen en niet zonder hen een leven zou kunnen opbouwen, stelt u dat u geen geld of eigendom hebt (CGVS, p. 19). U kan met deze verklaringen dan ook niet aantonen dat u bij een terugkeer naar Somalië werkelijk uw ooms zou moeten vrezen”.

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze motieven worden door de Raad dan ook bijgetreden. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad kan evenwel enkel vaststellen dat verzoeker zich louter beperkt tot het volharden in zijn vluchtrelaas, met name dat hij zijn ooms vreest, en het poneren dat zijn asielerelaas samenhangend en plausibel is. Hiermee brengt hij evenwel geen dienstige argumenten aan om bovenstaande pertinente en uitgebreide beoordeling te weerleggen of te ontkrachten.

4.1.3. De Raad wijst er in dit verband nog op dat de verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht is om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asieliinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asieliinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielerelaas. De asieliinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Waar verzoeker stelt dat hij nog jong was en gemakkelijk beïnvloedbaar

door het slechte advies van andere Somaliërs, wijst de Raad erop dat verzoeker reeds 22 jaar oud was toen hij zijn eerste verzoek om internationale bescherming indiende in België. Er kan van verzoeker, een volwassen man, wel degelijk verwacht worden dat hij waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt tegenover de Belgische asielautoriteiten van bij aankomst in België, zelfs als hij slecht geadviseerd wordt door een landgenoot, *quod non in casu*. Bovendien kan er opgemerkt worden dat verzoeker ook beroep had aangetekend tegen de eerste weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal, waar hij nogmaals de mogelijkheid had om op te biechten dat hij over zijn vluchtrelaas gelogen had. Waar verzoeker nog stelt dat hij over deze elementen opnieuw gehoord moest worden, wijst de Raad erop dat verzoeker wel degelijk bij het CGVS werd gehoord in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming, waar hij opnieuw alle elementen met betrekking tot zijn vluchtrelaas kon uiteenzetten. Ten slotte onderstreept de Raad nog dat verzoeker, na de negatieve beslechting van zijn eerste verzoek, vervolgens nog vijf jaar heeft gewacht, alvorens hij zijn tweede verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Dit alles doet ernstig afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid. De commissaris-generaal, evenals de Raad, kunnen deze omstandigheid wel degelijk betrekken bij de globale beoordeling van verzoekers vluchtrelaas. Hierbij dient de Raad ook op te merken dat de commissaris-generaal zich bovendien ook geenszins heeft beperkt tot de vaststelling dat verzoeker in zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft gelogen, doch tevens is overgegaan tot een inhoudelijke beoordeling van de verklaringen, afgelegd naar aanleiding van het tweede verzoek. Zoals hierboven reeds vastgesteld, laat verzoeker na concrete argumenten te ontwikkelen, die deze beoordeling onderuit halen of hier een nieuw licht op werpen.

4.1.4. De Raad wijst er tot slot op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. In de mate dat verzoeker in zijn verzoekschrift ingaat op de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor “gedeelde bewijslast”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen. *In casu*, moet worden vastgesteld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen waarom hij zijn land van herkomst is ontvlucht, terwijl van hem minstens kan worden verwacht dat hij een coherent en waarachtig relaas aanbrengt. Bijgevolg kan geen schending van de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal blijken. Verzoeker gaat hierbij nog in op de bewijswaarde van de stukken, maar gaat er hiermee aan voorbij dat hij naar aanleiding van zijn tweede verzoek om internationale bescherming geen stukken heeft overgemaakt.

4.1.5. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. De loutere overtuiging van verzoeker dat de commissaris-generaal telkens van de meest nadelige interpretatie uitgaat of aan “*cherry picking*” zou doen, maakt verder nog niet dat dit zo is. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing kan zo geen vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. De Raad benadrukt dat de ambtenaren van het CGVS onpartijdig zijn en geen persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Evenmin kan worden vastgesteld dat het persoonlijk onderhoud onvoldoende diepgaand zou zijn.

4.1.6. De Raad wijst er verder nog op dat verzoeker volgende passage in de bestreden beslissing – die door de Raad wordt bijgetreden – volstrekt onbesproken laat: *Wat betreft uw zoon in België dient vooreerst opgemerkt te worden dat u noch aantoonst dat hij de Belgische nationaliteit heeft noch dat u zijn vader zou zijn. Dit zijn louter blote beweringen. Het loutere feit dat u een familielid bent van iemand met de Belgische nationaliteit heeft bovendien geen gevolg heeft voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. Noch de Conventie van Genève,*

noch de Europese regelgeving noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van iemand met de Belgische nationaliteit louter op basis van zijn familieband met deze persoon. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.”

4.1.7. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Somalië kan blijken. Het voorgaande volstaat om vast te stellen dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Gelet op deze vaststellingen, is er geen reden om verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat zijn vluchtrelaas zou beantwoorden aan de situaties voorzien in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

4.2.2. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker afkomstig is uit de regio Bari in Puntland, zodat zijn nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie aldaar dient beoordeeld te worden.

4.2.3. De commissaris-generaal maakt volgende beoordeling van de veiligheidssituatie:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op (...) of op (...) de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op (...) of op (...), het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op (...), de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op (...), en de COI Focus Somalië: Overzicht veiligheidsincidenten van 21 december 2023, beschikbaar op (...) of op (...), in rekening genomen.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

*Niettegenstaande **Puntland** de meest stabiele en ontwikkelde staat van Somalië genoemd wordt, wordt Puntland nog steeds getekend door uitdagingen op het vlak van veiligheid, zoals de aanwezigheid van en veiligheidsincidenten door al-Shabaab en Islamic State - Somalia Province (ISSP) en rivaliteit tussen clans*

en strijdkrachten. De regio **Bari** wordt hoofdzakelijk gecontroleerd door de Puntlandse veiligheidstroepen maar de controle over een strook land ten noordwesten van Bossaso, wordt betwist door al-Shabaab.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van december 2022 werd de bevolking van Bari geschat op 1.102.760 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. Tussen januari en november 2023 werden in de regio 45 incidenten genoteerd door ACLED. De meeste geweldsincidenten zijn battles (21). Dit zijn vooral interclanconflicten, gevechten tussen ISSP en al-Shabaab, terreurgeweld door ISSP en al-Shabaab tegen de Puntlandse politie en antiterreuracties van het Puntlandse leger en het Amerikaanse leger. De geregistreeerde incidenten onder explosions/remote violence zijn improvised explosive device (IED)-aanvallen van al-Shabaab, voornamelijk op de aanwezige veiligheidsdiensten en granaataanvallen door onbekenden op civiele structuren zoals winkels, het Jabir Hotel en een kiesregistratiepunt. ACLED noteert onder violence against civilians vooral schietincidenten. Het motief is niet altijd gekend. ACLED noteert in totaal 82 dodelijke slachtoffers in de regio Bari door het geweld. De meeste doden registreert ACLED onder battles, namelijk 64. Het gaat hier om leden van de clanmilities, AS-strijders, en ISSP-leden. ACLED noteert geen burgerdoden voor dit type van geweld. Onder de categorie violence against civilians worden 10 burgerdoden geteld en onder explosions/remote violence 5 burgerdoden. De meerderheid van de intern ontheemden die in de eerste plaats overstromingen en droogte ontvluchtten en in een minderheid conflict/onveiligheid, hervestigt zich binnen de regio.

De EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 stelt dat er in Somaliland, Puntland en de betwiste gebieden geen regio's zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De **regio Bari** wordt beschouwd als een regio waar de "loutere aanwezigheid" ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en waar het willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Bari een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Bari is een gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de **regio Bari** sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Bari in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bari een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de regio Bari. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

4.2.4. Na analyse van de beschikbare landeninformatie, treedt de Raad voormelde beoordeling van de veiligheidssituatie bij. Deze beoordeling is gebaseerd op actuele landeninformatie. Verzoeker brengt geen objectieve landeninformatie bij die deze beoordeling doorprikt. Verzoeker gaat verder niet in op de motieven in de bestreden beslissing aangaande de beoordeling van zijn persoonlijke omstandigheden, in het licht van het risico om meer dan andere burgers het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze motieven worden door de Raad bijgetreden. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier verder ook geen persoonlijke omstandigheden die verzoekers risico om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld verhogen.

4.2.5. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Bari in Puntland een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somalisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend vijftientwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES